

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 233

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 52
26 września 2009

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
IV <i>Zawiadomienia</i>		
ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ		
Trybunał Sprawiedliwości		
2009/C 233/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 220 z 12.9.2009.	1
V <i>Ogłoszenia</i>		
POSTĘPOWANIA SĄDOWE		
Trybunał Sprawiedliwości		
2009/C 233/02	Sprawa C-198/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 4 czerwca 2009 r. — IFB Stroder Srl/Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)	2
2009/C 233/03	Sprawa C-223/09: Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska	3

PL

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 233/04	Sprawa C-228/09: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska	3
2009/C 233/05	Sprawa C-240/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd (Słowacja) w dniu 3 lipca 2009 r. — Lesoochranárske zoskupenie VLK przeciwko Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky	3
2009/C 233/06	Sprawa C-243/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Halle (Niemcy) w dniu 3 lipca 2009 r. — Günter Fuß przeciwko Stadt Halle	4
2009/C 233/07	Sprawa C-244/09: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	4
2009/C 233/08	Sprawa C-247/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 7 lipca 2009 r. — Alketa Xhymshiti przeciwko Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach	5
2009/C 233/09	Sprawa C-251/09: Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Cypryjskiej	5
2009/C 233/10	Sprawa C-253/09: Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Węgierskiej	6
2009/C 233/11	Sprawa C-265/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 29 kwietnia 2009 r. w sprawie T-23/07 Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 15 lipca 2009 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)	7
2009/C 233/12	Sprawa C-271/09: Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska	8
2009/C 233/13	Sprawa C-282/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 20 maja 2009 r. w sprawach połączonych T-405/07 i T-406/07 CFCMCEE przeciwko OHIM, wniesione w dniu 22 lipca 2009 r. przez Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE)	8
2009/C 233/14	Sprawa C-286/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Roma (Włochy) w dniu 24 lipca 2009 r. — Ligi Rici przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)	9
2009/C 233/15	Sprawa C- 287/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Roma (Włochy) w dniu 24 lipca 2009 r. — Aduo Pisaneschi przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)	9
2009/C 233/16	Sprawa C-290/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per la Sardegna (Włochy) w dniu 27 lipca 2009 r. — Telecom Italia SpA przeciwko Regione autonoma della Sardegna	10

2009/C 233/17	Sprawa C-292/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Parma (Włochy) w dniu 27 lipca 2009 r. — Isabella Calestani przeciwko Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma	10
2009/C 233/18	Sprawa C-293/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Parma (Włochy) w dniu 27 lipca 2009 r. — Paolo Lunardi przeciwko Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma	11
2009/C 233/19	Sprawa C-306/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 31 lipca 2009 r. — I.B. przeciwko Conseil des ministres	11
2009/C 233/20	Sprawa C-310/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 4 sierpnia 2009 r. — Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique przeciwko Société Accor	11
2009/C 233/21	Sprawa C-322/09 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 9 czerwca 2009 r. w sprawie T-152/06: NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 12 sierpnia 2009 r. przez NDHST Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB	12
2009/C 233/22	Sprawa C-330/09: Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii.	13

Sąd Pierwszej Instancji

2009/C 233/23	Sprawa T-498/07 P: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 czerwca 2009 r. — Krcova przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zatrudnienie — Okres próbny — Przedłużenie okresu próbnego — Sprawozdanie na zakończenie okresu próbnego — Zwolnienie z pracy po zakończeniu okresu próbnego — Artykuł 34 regulaminu pracowniczego — Obowiązek uzasadnienia Sądu do spraw Służby Publicznej)	14
2009/C 233/24	Sprawa T-94/05: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 czerwca 2009 r. — Athinaiki Techniki przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Skarga do Komisji — Decyzja o nierozpatrywaniu skargi — Skierowanie do Sądu po stwierdzeniu nieważności — Cofnięcie zaskarżonej decyzji — Umorzenie postępowania)	14
2009/C 233/25	Sprawa T-279/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2009 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko EBC (Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura przetargowa — Świadczenie usług doradczych i informatycznych na rzecz EBC — Odrzucenie oferty i decyzja o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Podstawa wyłączenia — Sytuacja, w której organ władzy krajowej powinien udzielić zezwolenia — Skarga w części oczywiście pozbawiona podstaw prawnych a w części oczywiście niedopuszczalna)	15
2009/C 233/26	Sprawa T-159/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2009 r. — Procter & Gamble przeciwko OHIM — Bayer (LIVENSA) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	15
2009/C 233/27	Sprawa T-176/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2009 r. — infeuope przeciwko Komisji (Skarga na beczynność, o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie — Zamówienia publiczne na usługi — Procedura przetargowa dotycząca świadczenia dla OHIM usług w zakresie doradztwa, audytów i przeglądów — Skarga administracyjna do Komisji — Dorozumiana decyzja odmowna Komisji — Nowe zarzuty — Związek między skargą na beczynność a skargą o odszkodowanie — Oczywista niedopuszczalność)	15

2009/C 233/28	Sprawa T-188/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2009 r. — infeuope przeciwko Komisji (Skarga na bezczynność, o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie — Zamówienia publiczne na usługi — Procedura przetargowa dotycząca świadczenia dla OHIM usług w zakresie doradztwa, audytów i przeglądów — Skarga administracyjna do Komisji — Dorozumiana decyzja odmowna Komisji — Nowe zarzuty — Związek między skargą na bezczynność a skargą o odszkodowanie — Oczywista niedopuszczalność) 16	16
2009/C 233/29	Sprawa T-300/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 lipca 2009 r. — Hoo Hing przeciwko OHIM — Tresplain Investments (Golden Elephant Brand) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Artykuł 63 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 65 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009] — Akt całkowicie uwzględniający żądania skarżącej — Niedopuszczalność) 16	16
2009/C 233/30	Sprawa T-340/08 P: Postanowienie Sadu Pierwszej Instancji z dnia 22 czerwca 2009 r. — Timmer przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Nowe i istotne okoliczności faktyczne — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne) 17	17
2009/C 233/31	Sprawa T-371/08 P P: Postanowienie Sadu Pierwszej Instancji z dnia 22 czerwca 2009 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Decyzja o powołaniu przełożonego skarżącego — Konkurs wewnętrzny — Wybory do komitetu pracowniczego — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego w postępowaniu w sprawie awansu za rok 2006 — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne) 17	17
2009/C 233/32	Sprawa T-376/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 czerwca 2009 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Sprawozdanie z oceny za lata 2005/2006 — Decyzja o nieawansowaniu wnoszącego odwołanie w ramach postępowania za rok 2007 — Decyzja Trybunału Obrachunkowego o odnowieniu mandatu sekretarza generalnego tej instytucji — Odwołanie częściowo oczywiście niedopuszczalne i częściowo oczywiście bezzasadne) 17	17
2009/C 233/33	Sprawa T-196/09 R: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 lipca 2009 r. TerreStar Europe przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Decyzja w sprawie selekcji operatorów ogólnoeuropejskich systemów dostarczających satelitarne usługi komunikacji ruchomej — Wniosek o zawieszenie wykonania i o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru) 18	18
2009/C 233/34	Sprawa T-297/09: Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2009 r. — Evropaïki Dynamiki przeciwko EASA 18	18
2009/C 233/35	Sprawa T-298/09: Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2009 r. — Evropaïki Dynamiki przeciwko Komisji 19	19
2009/C 233/36	Sprawa T-308/09: Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2009 r. — Włochy przeciwko Komisji 19	19
2009/C 233/37	Sprawa T-311/09 P: Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 20 maja 2009 r. w sprawie F-73/08, Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 sierpnia 2009 r. przez Luigiego Marcuccio 20	20
2009/C 233/38	Sprawy połączone T-530/93, T-531/93, T-87/94, T-91/94, T-106/94, T-120/94 i T-124/94: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 lipca 2009 r. — Kat i in. przeciwko Radzie i Komisji..... 21	21

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

*(2009/C 233/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej***

Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 205 z 29.8.2009.

Dz.U. C 193 z 15.8.2009.

Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

Dz.U. C 167 z 18.7.2009.

Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 4 czerwca 2009 r. — IFB Stroder Srl/Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

(Sprawa C-198/09)

(2009/C 233/02)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: IFB Stroder Srl.

Strona pozwana: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA)

Pytania prejudycjalne

- 1) „W dalszej części, po przepisach zawartych w art. 2 i 3 [dyrektywy 89/105/EWG], które dotyczą relacji między władzami państwa członkowskiego i przedsiębiorstwami farmaceutycznymi — przewidując określenie ceny produktu leczniczego lub podjęcie decyzji co do jej podniesienia na wniosek tych [ostatnich], ale pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe władze, czyli w wyniku dialogu między samym przedsiębiorstwem a władzami właściwymi w zakresie kontroli wydatków na produkty lecznicze — art. 4 ust. 1 [dyrektywy 89/105/EWG] reguluje sytuację, „gdy ceny na wszystkie produkty lecznicze lub na pewne ich grupy zostały zamrożone”, określając takie zamrożenie cen jako ogólny środek, którego utrzymanie uzależnione jest od kontroli, przeprowadzanej co najmniej raz do roku, w świetle kryteriów makroekonomicznych występujących w państwie członkowskim. Przepis przyznaje właściwym władzom 90-dniowy terminy na podjęcie decyzji, stanowiąc, że po jego upływie ogłaszają one czy i jakie obniżki lub podwyżki cen zostaną wprowadzone.
- 2) Należy rozstrzygnąć kwestie, czy przepis ten w części, która odnosi się do „[ewentualnych obniżek cen]”, należy rozumieć w ten sposób, że oprócz ogólnego środka w postaci zamrożenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, można zastosować inny ogólny środek

w postaci obniżenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, czy też „[ewentualne obniżenie cen]” odnosi się wyłącznie do produktów leczniczych, których ceny zostały zamrożone;

- 3) Czy art. 4 ust. 1 [dyrektywy 89/105/EWG], w części w której zobowiązuje właściwe władze państwa członkowskiego do sprawdzenia co najmniej raz do roku, w przypadku zamrożenia cen, czy warunki makroekonomiczne usprawiedliwiają utrzymanie niezmienionych zamrożonych cen, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w odpowiedzi na pytanie pierwsze zostanie uznane, że dopuszcza się obniżenie cen, możliwe jest odwołanie się do takiego środka wielokrotnie w ciągu roku oraz wielokrotnie w ciągu kilku lat (od 2002 r. do 2010 r.);
- 4) Czy w rozumieniu wspomnianego art. 4 [dyrektywy 89/105/EWG], interpretowanego w świetle założeń przyjętych zgodnie z głównym celem środków kontroli cen produktów leczniczych, jakim jest „wspieranie zdrowia publicznego poprzez zapewnienie odpowiedniego zaopatrzenia w produkty lecznicze dostępne po umiarkowanych cenach oraz unikanie różnic we wspomnianych środkach mogących wpływać na handel produktami leczniczymi wewnątrz Wspólnoty lub zakłócać go” — można uznać, że przyjęcie środków, które odwołują się do „przewidywanej” a nie „ustalonej” kwoty wydatków jest zgodne z prawem wspólnotowym (pytanie obejmuje obydwie przypadki);
- 5) Czy wymogi dotyczące przestrzegania progów wydatków na produkty lecznicze, które każde państwo członkowskie jest uprawnione ustalić, powinny być szczególnie związane z samymi wydatkami na produkty lecznicze czy też państwo członkowskie jest uprawnione do uwzględnienia również danych dotyczących innych wydatków związanych ze zdrowiem;
- 6) Czy wynikające z dyrektywy zasady przejrzystości i uczestnictwa przedsiębiorstw zainteresowanych zamrożeniem lub ogólnym obniżeniem cen produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że powinno się przewidzieć w każdej sytuacji możliwości odstępstwa od narzuconej ceny (art. 4 ust. 2 [dyrektywy 89/105/EWG]) oraz rzeczywisty udział przedsiębiorstwa przedstawiającego wniosek, w wyniku czego władze administracyjne w przypadku ewentualnej odmowy są zobowiązane taką odmowę uzasadnić.”

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-223/09)

(2009/C 233/03)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: O. Beynet i M. Kaduczak, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych dla wykonania dyrektywy 2005/89/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. dotyczącej działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych⁽¹⁾; a w każdym razie poprzez niepoinformowanie Komisji o przyjęciu tych przepisów, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy wymienionej dyrektywy,
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął 24 lutego 2008 r. W chwili złożenia niniejszej skargi strona pozwana nie ustanowiła środków koniecznych do transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie poinformowała o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz. U.L 033, str.22

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-228/09)

(2009/C 233/04)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: D. Triantafyllou i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

- stwierdzenie, że poprzez włączenie kwoty „opłaty rejestracyjnej” do podstawy opodatkowania VAT nakładanego w Polsce na dostawę, nabycie wewnątrzspółnotowe albo import samochodu osobowego, Rzeczpospolita Polska nie

wypełniła zobowiązań wynikających z art. 78, 79, 83 oraz art. 86 dyrektywy 2006/112/WE z 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej; ⁽¹⁾

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut podnoszony w niniejszej skardze dotyczy włączenia przez Rzeczpospolitą Polską kwoty opłaty rejestracyjnej do podstawy opodatkowania VAT w przypadku dostaw, nabycia wewnątrzspółnotowego i przywozu niezarejestrowanych samochodów osobowych mających miejsce w tym państwie członkowskim.

W opinii Komisji istnieje zasadnicze podobieństwo pomiędzy polskim podatkiem/opłatą będącą przedmiotem sporu w niniejszej sprawie a duńskim podatkiem/opłatą w sprawie C-98/05 *De Danske Bilimportører*. W tej sprawie Trybunał uznał, że podatek/opłata rejestracyjna nie wchodzi w zakres podstawy opodatkowania VAT.

Komisja stoi na stanowisku, że funkcjonowanie polskiej opłaty rejestracyjnej w przypadku kolejnych transakcji dotyczących tego samego pojazdu przed dokonaniem rejestracji wskazuje, że jest to w swej istocie podatek/opłata rejestracyjna, a nie podatek od sprzedaży jak twierdzi Rzeczpospolita Polska. Podatnik może bowiem odliczyć od kwoty wymagalnego podatku kwotę opłaty rejestracyjnej. Oznacza to, że ostatecznie, i za pośrednictwem systemu odliczeń zapłaconego wcześniej podatku, podatek/opłata jest nakładana tylko raz.

Komisja nie zgadza się z argumentem Rzeczypospolitej Polskiej jakoby osobą odpowiedzialną za dokonanie płatności opłaty rejestracyjnej był sprzedawca, nabywca wewnątrzspółnotowy albo importer pojazdu, a nie osoba, w imieniu której samochód jest rejestrowany.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd (Słowacja) w dniu 3 lipca 2009 r. — Lesoochránárske zoskupenie VLK przeciwko Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky

(Sprawa C-240/09)

(2009/C 233/05)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Najvyšší súd

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lesoochránárske zoskupenie VLK

Strona pozwana: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest możliwe przypisanie bezpośredniego skutku (self executing effect), który posiadają konwencje międzynarodowe art. 9 konwencji z Aarhus z dnia 25 czerwca 1998 r., a w szczególności ustępowi 3 tego artykułu, uwzględniając podstawowy cel tej konwencji międzynarodowej, jakim jest odejście od klasycznej koncepcji legitymacji procesowej poprzez przyznanie statusu strony również społeczeństwu lub zainteresowanemu społeczeństwu, w sytuacji gdy w obecnej chwili Unia Europejska, mimo że przystąpiła do rzeczony konwencji w dniu 17 lutego 2005 r., nie przyjęła przepisów wspólnotowych w celu jej wykonania.
- 2) Czy jest możliwe przypisanie art. 9 konwencji z Aarhus, a w szczególności ustępowi 3 tego artykułu, który stanowi obecnie część prawa wspólnotowego bezpośredniego skutku lub bezpośredniego stosowania w rozumieniu utrwalonego orzecznictwa Trybunału.
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub drugie, czy możliwe jest dokonanie wykładni art. 9 ust. 3 konwencji z Aarhus, uwzględniając jej podstawowy cel, w ten sposób, że wyrażenie „działania władz publicznych” obejmuje również działanie w postaci wydania decyzji co oznaczałoby, że przyznanie społeczeństwu możliwości uczestniczenia w postępowaniu sądowym obejmuje również prawo do zaskarżenia decyzji organu publicznego, której niezgodność z prawem przejawia się w oddziaływaniu na środowisko.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Verwaltungsgericht Halle (Niemcy) w dniu
3 lipca 2009 r. — Günter Fuß przeciwko Stadt Halle**

(Sprawa C-243/09)

(2009/C 233/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Halle (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Günter Fuß

Strona pozwana: Stadt Halle

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy krzywda, o której mowa w art. 22 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (¹) powinna być pojmowana obiektywnie czy subiektywnie?
- 2) Czy krzywda w rozumieniu art. 22 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy zachodzi w sytuacji, gdy pracownik służby interwencyjnej ze względu na wniosek o utrzymanie w przyszłości maksymalnego wymiaru czasu pracy zostaje wbrew swojej woli przeniesiony na inne stanowisko, które w większości wymaga pracy na miejsku?

- 3) Czy niskie wynagrodzenie należy rozumieć jako krzywdę w rozumieniu art. 22 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, jeśli poprzez przeniesienie nastąpiło zmniejszenie wymiaru czasu pracy w niekorzystnej porze (w nocy albo w niedziele i święta), a w związku z tym zmniejszył się także dodatek za pracę w warunkach niekorzystnych wypłacany za pracę w takich porach?
- 4) W przypadku, jeśli na pytanie drugie albo trzecie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, czy krzywda spowodowana przeniesieniem może zostać zrekompensowana korzyściami wynikającymi z nowego stanowiska, takimi jak na przykład krótszy czas pracy albo kształcenie ustawiczne?

(¹) Dz.U. L 299 z dnia 18 listopada 2003 r., s. 9.

**Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2009 r. — Komisja
Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej
Niemiec**

(Sprawa C-244/09)

(2009/C 233/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyal i W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ograniczając degresywną ważoną amortyzacją z tytułu zużycia na podstawie § 7 ust. 5 niemieckiej ustawy o podatku dochodowym (Einkommensteuergesetz) do budynków znajdujących się w Niemczech, Republika Federalna Niemiec naruszyła zobowiązania ciężące na niej na mocy art. 56 WE;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy niemieckiej ustawy o podatku dochodowym (Einkommensteuergesetz), w której „degresywna ważona amortyzacja z tytułu zużycia” — to jest zastosowanie stawki amortyzacji wyższej niż stawka liniowa, w pierwszym okresie amortyzacji — przewidziana w uregulowaniach podatkowych dotyczących nieruchomości, ograniczona jest do budynków znajdujących się w Niemczech.

Podniesiono, że różnica w traktowaniu nieruchomości znajdujących się w Niemczech i poza nimi, jest sprzeczna ze swobodą przepływu kapitału, o której mowa w art. 56 WE. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 56 WE zakazuje wszelkich środków, które są mniej korzystne w odniesieniu do transgranicznych przepływów kapitału aniżeli w odniesieniu do

przepływów całkowicie wewnętrznych, zniechęcając rezydentów do dokonywania tych pierwszych.

W konsekwencji rozpatrywanego przepisu płynność finansowa inwestora będącego podatnikiem jest mniej korzystna w przypadku własności znajdującej się w Niemczech niż przypadku własności znajdującej się w Niemczech. Wskutek tego inwestycje za granicą są mniej korzystne niż inwestycji w Niemczech, a inwestorzy mogliby zostać zniechęceni do budowania lub nabywania budynków w innym państwie członkowskim. Co się tyczy orzecznictwa poprawa płynności finansowej w przypadku nieruchomości w Niemczech stanowi przywilej podatkowy, który należy uwzględnić przy porównywaniu traktowania w pełni sytuacji wewnętrznych i transgranicznych sytuacji.

Choć działanie dyskryminującego przepisu, który zaskarżono w niniejszej sprawie, zostało ograniczone do budynków, w stosunku do których pozwolenie budowlane wydano lub umowę kupna zawarto przed dniem 1 stycznia 2006 r., nie eliminuje to ograniczenia w swobodnym przepływie kapitału, jako że degresywna ważona amortyzacja z tytułu zużycia podlega stosowaniu.

Zdaniem rządu federalnego, ograniczenie to jest uzasadnione nadrzędnymi względami interesu publicznego, jako że celem przepisu jest promowanie budownictwa mieszkaniowego na wynajem w Niemczech.

Należy zauważyć w tym zakresie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, popieranie krajowej gospodarki nie służy celowi, który może uzasadniać ograniczenie podstawowych swobód. Nawet jeśli cel — promowanie budowania mieszkań na wynajem — zostałyby uznane za cel niegospodarczy, ograniczenie degresywnej ważonej amortyzacji wyłącznie do budynków znajdujących się w Niemczech, nie jest ani niezbędne ani proporcjonalne. Promowanie budowania mieszkań na wynajem w Niemczech nie doznałoby uszczerbku, gdyby można było stosować metodę degresywnej ważonej amortyzacji do nieruchomości również w innych państwach członkowskich.

Rząd federalny nie przedstawił zatem żadnych względów, które mogłyby uzasadnić wykazany negatywny wpływ na swobodę przepływu kapitału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 7 lipca 2009 r. — Alketa Xhymshiti przeciwko Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

(Sprawa C-247/09)

(2009/C 233/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alketa Xhymshiti

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadkach gdy obywatel państwa trzeciego mieszka legalnie w Unii Europejskiej i pracuje w Konfederacji Szwajcarskiej, rozporządzenie nr 859/2003/WE ⁽¹⁾ znajduje zastosowanie do niego i jego żony, będącej obywatelką państwa trzeciego, w państwie członkowskim zamieszkania z takim skutkiem, że państwo członkowskie zamieszkania zobowiązane jest stosować do pracownika i jego żony rozporządzenia nr 1408/71/EWG ⁽²⁾ oraz 574/72/EWG ⁽³⁾?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy w okolicznościach opisanych w pytaniu pierwszym art. 2, 13 i 76 rozporządzenia nr 1408/71/EWG i art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 574/72/EWG należy interpretować w ten sposób, że matce będącej obywatelką państwa trzeciego można odmówić przyznania świadczeń rodzinnych w państwie członkowskim zamieszkania ze względu na jej obce obywatelstwo, chociaż jej dziecko jest obywatelem Unii?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzające przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenia (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo (Dz.U. L 124, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71/EWG w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 74, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-251/09)

(2009/C 233/09)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Zadra i I. Chatziagiannis)

Strona pozwana: Republika Cypryjskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 4 ust. 2 oraz art. 31 ust. 1 dyrektywy 93/38/EWG ⁽¹⁾ oraz art. 1 ust. 1 dyrektywy 92/13/EWG ⁽²⁾;

— obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Uznano, że Archi Ilektrismou Kyprou (Cypryjski Urząd ds Energetyki) naruszył dyrektywę 93/38/EWG i 92/13/EWG w trakcie procedury przetargowej nr 40/2005, dotyczącej umowy w zakresie badania, dostawy i konstrukcji czwartej jednostki centrali termicznej Vasilikos.

Co się tyczy naruszenia art. 4 ust. 2 i art. 31 ust. 1 dyrektywy 93/38, Komisja uważa, że naruszenie wynika z podstaw odrzucenia oferty wnioskodawcy i dzielenia zamówienia innemu oferentowi na podstawie kryteriów, które nie zostały wyraźnie wskazane w ogłoszeniu o zamówieniu.

Co się tyczy naruszenia dyrektywy 92/13, Komisja uważa, że po pierwsze w zakresie w jakim organ zamawiający sam stworzył, poprzez swe podejście, sytuację niepewności co do interpretacji względów, które doprowadziły do odrzucenia oferty wnioskodawcy, organ zamawiający naruszył dyrektywę 92/13, interpretowaną w świetle jej celu, tj. skuteczności, a po drugie organ zamawiający uzasadnił swą decyzję przez zwykłe odesłanie do raportów z oceny.

(¹) Dyrektywa Rady 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynująca procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L199, s. 84)

(²) Dyrektywa Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynująca przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Węgierskiej

(Sprawa C-253/09)

(2009/C 233/10)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyal i K. Ritzné Talabér, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Węgierska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że traktując nabycie mieszkania położonego na Węgrzech w zamian za mieszkanie położone w innym państwie członkowskim w sposób mniej korzystny niż nabycie mieszkania położonego na Węgrzech w zamian za mieszkanie położone w tym samym państwie, Republika Węgierska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 18 WE, 39WE i 43WE oraz art. 28 i 31 porozumienia EOG.

— obciążenie Republiki Węgierskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest węgierski przepis podatkowy, na którego podstawie przy naliczaniu podstawy podatku należnego w momencie nabycia własności mieszkania położonego na terenie kraju możliwe jest odliczenie od ceny mieszkania

nabytego ceny mieszkania sprzedanego, jeżeli położone jest ono na terenie kraju.

W świetle art. 18 WE, 39WE i 43WE oraz art. 28 i 31 porozumienia EOG przepis ten jest sprzeczny ze swobodą przepływu osób i swobodą przedsiębiorczości.

Celem wymienionych postanowień prawa wspólnotowego jest ułatwienie obywatelom państw członkowskich wykonywania działalności zawodowej jakiegokolwiek rodzaju w jakimkolwiek miejscu Wspólnoty, a jednocześnie zakazują one jakichkolwiek środków skutkujących tym, że obywatele któregoś państwa Wspólnoty, którzy — korzystając z prawa do swobodnego przemieszczania się — zamierzają wykonywać działalność gospodarczą na terytorium innego państwa członkowskiego, mogliby znaleźć się w niekorzystnej sytuacji. Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że przepisy, które utrudniają obywatelowi państwa opuszczenie państwa członkowskiego pochodzenia w celu wykonywania prawa do swobodnego przemieszczania się lub zniechęcają go do tego, stanowią przeszkody w wykonywaniu tej swobody nawet wówczas, gdy stosowane są niezależnie od przynależności państwowej osób, których to dotyczy.

Tymczasem węgierski przepis podatkowy będący przedmiotem niniejszej skargi jest uregulowaniem takich cechach. Z uwagi na wyłączenie wskazanej korzyści podatkowej obywatele węgierscy lub obywatele innych państw, którzy, korzystając z prawa do swobodnego przepływu, zamieszkują przez pewien czas w innym państwie członkowskim i tam nabywają mieszkanie, otrzymają mniej zachęt do nabycia mieszkania na Węgrzech niż ci, którzy mają miejsce zamieszkania na Węgrzech i nabyli nowe mieszkanie w zamian za inne, położone na terenie kraju, którego byli właścicielami. W ten sposób skutkiem uregulowania węgierskiego może być oczywiście zniechęcanie obywateli innych państw do osiedlenia się na Węgrzech. Komisja uważa, że osoby, które ewentualnie uiściły podatek w podobnej kwocie w państwie swojego poprzedniego zamieszkania, kiedy nabyły mieszkanie, znajdują się w takiej samej sytuacji jak osoby, które nabyłyby poprzednie mieszkanie na Węgrzech. W konsekwencji osoby te powinny być traktowane jednakowo. Zważywszy, że uregulowanie węgierskie stawia w bardziej niekorzystnej sytuacji osoby, które nabywają na Węgrzech mieszkanie w zamian za mieszkanie położone w którymkolwiek innym państwie członkowskim w porównaniu z osobami, które nabywając mieszkanie już dysponują innym na terenie kraju, w uregulowaniu tym dwie obiektywnie identyczne sytuacje są traktowane w sposób odmienny, zatem jest to przepis dyskryminujący.

Jedyny argument rządu węgierskiego nie uzasadnia takiego naruszenia prawa.

Po pierwsze, co się tyczy zarzutu dotyczącego potrzeby zagwarantowania spójności systemu podatkowego, należy zauważyć, że w niniejszej sprawie nie występuje jakikolwiek bezpośredni związek między rozpatrywaną korzyścią podatkową a kompensatą tej korzyści poprzez określoną podstawę podatku, a taki jest wymóg, by przytoczona potrzeba zagwarantowania spójności systemu podatkowego mogła stanowić uzasadnione ograniczenie wykonywania podstawowych swobód. Z gospodarczego punktu widzenia nie istnieje żaden bezpośredni związek między nabyciem innego mieszkania i obowiązkiem uiszczenia podatku oraz sprzedażą pierwszego mieszkania i podatkami

uiszczonymi w tym momencie — związek między tymi elementami wprowadza jedynie ustawodawca węgierski.

Wreszcie, co się tyczy argumentacji rządu węgierskiego dotyczącej poważnych trudności administracyjnych, jakie mogłyby spowodować uwzględnianie nieruchomości sprzedawanych w innych państwach członkowskich i podatków uiszczanych w momencie ich nabycia oraz zapobieganie nadużyciom, do których ewentualnie mogłyby dochodzić przy tych operacjach, Komisja zauważa, że ewentualne trudności administracyjne nie mogą w żadnym przypadku uzasadniać naruszenia podstawowych swobód gwarantowanych w prawie wspólnotowym. Republika Węgierska oczywiście może nakładać określone wymogi w celu uzyskania potrzebnych informacji, lecz wymogi te nie mogą być nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonego celu.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 29 kwietnia 2009 r. w sprawie T-23/07 Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 15 lipca 2009 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-265/09 P)

(2009/C 233/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider)

Druga strona postępowania: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- oddalenie skargi na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu z dnia 30 listopada 2006 r. w sprawie R 808/2006-4 lub ewentualnie odrzucenie skargi skierowanej do Sądu;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami zarówno postępowania w pierwszej instancji, jak i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji, na mocy którego stwierdzono nieważność decyzji

Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 30 listopada 2006 r. o odmowie rejestracji oznaczenia „a” zgłoszonego przez drugą stronę postępowania. Sąd uznał, że Izba Odwoławcza błędnie zastosowała art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 40/94”), ponieważ stwierdzenie o braku charakteru odróżniającego oparła jedynie na okoliczności, że w zapisie oznaczenia nie wprowadzono żadnej różnicy graficznej lub dodatkowego elementu graficznego w stosunku do standardowego zapisu kroju pisma limes New Roman, nie przeprowadzając konkretnej analizy jego zdolności do odróżniania, z punktu widzenia właściwego kręgu odbiorców, zgłoszonych towarów od towarów pochodzących od konkurentów skarżącej.

Jako podstawa odwołania przytoczony został art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 90/94. Urząd uważa, że dokonana przez Sąd wykładnia tego przepisu jest niewłaściwa pod trzema względami.

Po pierwsze, wbrew temu, co uznał Sąd, badanie zgodności z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 nie zawsze wymaga, by charakter odróżniający musiał być stwierdzony na podstawie konkretnego badania odnoszącego się do poszczególnych towarów. W przypadku poszczególnych kategorii oznaczeń (np. oznaczeń trójwymiarowych, kolorowych znaków towarowych, sloganów, nazw domen) w orzecznictwie dopuszcza się w badanie konkretnego charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 na podstawie ogólnych stwierdzeń o sposobie ich postrzegania przez konsumentów oraz jego uwarunkowaniu i w związku z tym często pomija się konkretne badanie towarów i usług objętych zgłoszeniem. W orzecznictwie przyjmuje się także, że w przypadku niektórych kategorii oznaczeń konkretny charakter odróżniający może zostać uzyskany jedynie w następstwie używania.

Po drugie, Sąd nie uwzględnił, że badanie charakteru odróżniającego stanowi decyzję o charakterze prognostycznym i w związku z tym zawsze jest pewnego rodzaju przypuszczeniem.

Po trzecie, Sąd błędnie ocenił rozłożenie ciężaru dowodu w ramach rozpatrywania art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, ponieważ przyjął, że Urząd musi dowieść brakującego charakteru odróżniającego zgłoszonego oznaczenia, odnosząc się zawsze do konkretnych faktów. Postępowanie rejestrowe jest postępowaniem administracyjnym, a nie kontradyktoryjnym, w ramach którego podstawy odmowy rejestracji muszą zostać dowiedzione zgłaszającemu przez Urząd. W przypadku gdy skarżący podnosi, że wbrew dokonanej przez Urząd ocenie zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający, to ma on obowiązek wykazać, w drodze konkretnych i potwierdzonych danych, że zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający – samoistny lub uzyskany w następstwie używania.

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska**(Sprawa C-271/09)**

(2009/C 233/12)

*Język postępowania: polski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Montaguti i K. Hermann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

— o stwierdzenie, że poprzez utrzymywanie w mocy artykułów 143, 136 ust.3 i 136a ust.2 ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych z dnia 28 sierpnia 1997r., które ograniczają inwestycje zagraniczne polskich otwartych funduszy emerytalnych, Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniom wynikającym z art. 56 Traktatu WE;

— obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji artykuł 143 ustawy organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych z dnia 28 sierpnia 1997 r. (dalej: „offe”) ogranicza wartość lokat dokonywanych poza granicami RP (dalej: lokat zagranicznych) jakie OFE (otwarte fundusze emerytalne) mogą dokonać na mocy ustępu 2 tego przepisu, jedynie do 5 % wartości aktywów OFE. Ponadto, katalog rodzajów inwestycji zagranicznych ustanowiony w art. 143 ust.1 ustawy „offe” nie zawiera szeregu kategorii lokat, jakie przewidziane są dla inwestycji OFE na terenie Rzeczpospolitej Polskiej.

Zgodnie z art. 136 ust.3 ustawy „offe” wartość lokat w tytułach uczestnictwa emitowanych przez instytucje wspólnego inwestowania mające siedzibę za granicą i o których mowa w art. 143 ust.1 teże ustawy nie jest brana pod uwagę przy ustalaniu aktywów netto OFE. Natomiast na podstawie wartości aktywów netto OFE obliczana jest wysokość opłaty za zarządzanie OFE. Tym samym, według strony skarżącej, przepis ten stanowi ograniczenie przepływu kapitału w myśl art. 56 WE, gdyż zniechęca on OFE do inwestowania aktywów w zagraniczne fundusze inwestycyjne.

Art. 136a ust.2 ustawy „offe” stanowi, że koszty transakcji związane z zagranicznymi instytucjami rozliczeniowymi mogą być pokrywane z aktywów OFE tylko do wysokości nieprzekraczającej odpowiednich kosztów krajowych instytucji rozliczeniowych. Przepis ten może zniechęcić, zdaniem skarżącej, OFE do dokonywania inwestycji zagranicą, ponieważ nie można będzie pokryć kosztów transakcji z aktywów OFE w pełnej ich wysokości jak to jest w przypadku inwestycji krajowych.

W opinii Komisji art. 56 WE znajduje zastosowanie do działalności lokacyjnej OFE, która jest częścią polskiego systemu emerytalnego opartego na kapitalizacji składek członków OFE. Przedmiotowe ograniczenia przepływu kapitału nie mogą być uzasadnione względami nadzoru ostrożnościowego na

podstawie art. 58 WE ani nadrzędnymi względami interesu publicznego. Ograniczenia ilościowe i rodzajowe nie są bowiem właściwymi środkami mogącymi skutecznie zapewnić stabilność finansową zgromadzonych przez OFE składek członków OFE. W każdym bądź razie wszystkie sporne środki są nieproporcjonalne.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 20 maja 2009 r. w sprawach połączonych T-405/07 i T-406/07 CFCMCEE przeciwko OHIM, wniesione w dniu 22 lipca 2009 r. przez Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE)**(Sprawa C-282/09 P)**

(2009/C 233/13)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE) (przedstawiciele: adwokaci P. Greffe i L. Paudrat)

Druza strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

Uchylenie wyroku wydanego w dniu 20 maja 2009 r. przez trzecią izbę Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w części dotyczącej częściowego oddalenia skargi skarżącej i utrzymania w mocy decyzji wydanych przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego w dniach 10 lipca 2007 r. (sprawa R 119/2007-1) i 12 września 2007 r. (sprawa R 120/2007-1), na mocy których zostały odrzucone zgłoszenia wspólnotowych znaków towarowych PAYWEB CARD nr 003861051 i P@YWEB CARD nr 003861044 w odniesieniu do następujących towarów i usług:

— „karty z układem scalonym lub mikroprocesorem, karty magnetyczne, karty identyfikujące magnetyczne lub z mikroprocesorem, karty magnetyczne lub z mikroprocesorem płatnicze, mechanizmy na monety lub żetony do włączania telewizorów”, należące do klasy 9,

— „usługi związane z nieruchomościami, ubezpieczenie od wypadków, agencje ściągania wierzytelności, analizy finansowe, ubezpieczenia, wycena majątku nieruchomego, emisja bonów wartościowych, kasy (banki) oszczędnościowe, wymiana walut, weryfikacja czeków, emisja czeków podróżnych, finansowe (doradztwo -), pośrednictwo ubezpieczeniowe, pośrednictwo w sprawach majątku nieruchomego, depozyty przedmiotów wartościowych, depozyty sejfowe, wycena finansowa (ubezpieczenia, bankowość, nieruchomości), usługi powiernicze, informacje finansowe (ubezpieczenia, bankowość, nieruchomości), zarządzanie majątkiem, informacje finansowe, ściąganie czynszów, ubezpieczenia

zdrowotne, ubezpieczenia morskie, ubezpieczenia na życie, usługi w zakresie informacji finansowych on-line, interaktywne usługi informatyczne dotyczące informacji finansowych”, należące do klasy 36,

— „łączość poprzez terminale komputerowe, nadawanie telegramów, informacja o telekomunikacji, poczta elektroniczna, przesyłanie informacji, komputerowa transmisja wiadomości i obrazów, transmisja satelitarna”, należące do klasy 38.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi zasadniczo dwa zarzuty na poparcie odwołania.

W pierwszym zarzucie podnosi ona, że Sąd nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia — naruszając w ten sposób art. 253 WE i art. 73 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ — ponieważ nie skrytykował zaskarżonych decyzji OHIM za brak uzasadnienia. W decyzjach tych bowiem Izba Odwoławcza OHIM przeprowadziła całościową analizę charakteru odróżniającego oznaczeń słownych PAYWEB CARD i P@YWEB CARD w odniesieniu do rozpatrywanych towarów i usług, nie motywując swego rozstrzygnięcia w stosunku do każdego z nich. Natomiast całościowa analiza jest możliwa tylko wtedy, gdy między towarami i usługami występuje wystarczająco bezpośredni i konkretny związek, pozwalający na stwierdzenie, że tworzą one kategorię lub wystarczająco jednolitą grupę, co w sposób oczywisty nie ma miejsca w niniejszym przypadku, ponieważ towary i usługi objęte zgłoszeniem pełnią różne funkcje.

W drugim zarzucie skarżąca kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę, zgodnie z którą zakresy stosowania poszczególnych bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji wymienionych w art. 7 ust. 1 lit. b)–d) rozporządzenia nr 40/94 w pewien sposób na siebie zachodzą. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału każda z podstaw odmowy rejestracji wymienionych w art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia jest niezależna od innych i wymaga odrębnego rozpatrzenia. A zatem Sąd błędnie zastosował art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia w stosunku do towarów należących do klasy 9, gdyż w ich przypadku nie przeprowadził faktycznego odrębnego badania podstawy odmowy rejestracji przewidzianej w tym przepisie.

⁽¹⁾ Dz.U. 1994, L 11, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Roma (Włochy) w dniu 24 lipca 2009 r. — Ligi Rici przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Sprawa C-286/09)

(2009/C 233/14)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Roma (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Luigi Ricci.

Strona pozwana: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Pytania prejudycjalne

1) „Czy wykładni art. 17, 39 i 42 traktatu i odpowiednich przepisów rozporządzenia nr 1408/71 należy dokonywać w ten sposób zasada sumowania wszystkich okresów ubezpieczeniowych dla celów powstania, nadania i utrzymania uprawnień do świadczeń — zasada wykonana poprzez przyjęcie przez Radę rozporządzenia nr 1408/71 — znajduje zastosowanie we wszystkich przypadkach, w których niezbędne jest zastosowanie systemu sumowania i metody pro rata, celem uznania uprawnień do danego świadczenia, z tym skutkiem, że należy uwzględnić w tym celu okresy ubezpieczeniowe uzyskane w ramach przepisów każdego państwa członkowskiego oraz okresy ubezpieczeniowe uzyskane w ramach systemu zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do pracowników instytucji wspólnotowych.”

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Roma (Włochy) w dniu 24 lipca 2009 r. — Aduo Pisaneschi przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Sprawa C- 287/09)

(2009/C 233/15)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Roma (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Aduo Pisaneschi.

Strona pozwana: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Pytania prejudycjalne

„Czy wykładni art. 17, 39 i 42 traktatu i odpowiednich przepisów rozporządzenia nr 1408/71 należy dokonywać w ten sposób zasada sumowania wszystkich okresów ubezpieczeniowych dla celów powstania, nadania i utrzymania uprawnienia do świadczeń — zasada wykonana poprzez przyjęcie przez Radę rozporządzenia nr 1408/71 — znajduje zastosowanie we wszystkich przypadkach, w których niezbędne jest zastosowanie systemu sumowania i metody pro rata, celem uznania uprawnienia do danego świadczenia, z tym skutkiem, że należy uwzględnić w tym celu okresy ubezpieczeniowe uzyskane w ramach przepisów każdego państwa członkowskiego oraz okresy ubezpieczeniowe uzyskane w ramach systemu zabezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do pracowników instytucji wspólnotowych.”

lub ich grupę bądź konsorcjum”, a „pojęcia »przedsiębiorca«, »dostawca« i »usługodawca« oznaczają osobę fizyczną lub osobę prawną bądź podmiot nie posiadający osobowości prawnej, w tym europejskie zgrupowanie interesów gospodarczych (EZIG), utworzone na mocy dekretu ustawodawczego nr 240 z dnia 23 lipca 1991 r., które »oferują na rynku« odpowiednio, wykonanie robót lub obiektu budowlanego, produkty lub usługi”) oraz art. 34 tego kodeksu (który wymienia podmioty dopuszczone do udziału w postępowaniach w sprawie udzielania zamówień publicznych) są sprzeczne z dyrektywą 2004/18/WE, jeśli ich wykładni dokonuje się w ten sposób, że zastrzegają udział w zamówieniach publicznych usługodawcom zawodowo zajmującym się daną działalnością, z wyłączeniem podmiotów publicznych działających zasadniczo w celach innych niż zarobkowe, takich jak cele naukowe.

(¹) Dz.U. L 134, s. 114

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per la Sardegna (Włochy) w dniu 27 lipca 2009 r. — Telecom Italia SpA przeciwko Regione autonoma della Sardegna

(Sprawa C-290/09)

(2009/C 233/16)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo per la Sardegna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Telecom Italia SpA

Strona pozwana: Regione autonoma della Sardegna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy 2004/18/WE (¹) w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, wskazane w pkt 10 należy interpretować w ten sposób, że zakazują one konsorcjom, w których uczestniczą również podmioty administracji publicznej, takie jak wspomniane w pkt 12, udziału w zamówieniach publicznych na usługi obejmujące dokumentację, publikację i realizację „Jednolitego systemu tożsamości wizualnej miejsc i instytucji kulturalnych: dziedzictwo kulturowe Sardynii”, będące przedmiotem przetargu ogłoszonego przez Regione Sardegna.
- 2) Czy art. 3 ust. 22 i 19 kodeksu zamówień publicznych, o którym mowa w dekrete ustawodawczym nr 163/2006 (zgodnie z którymi, odpowiednio, „pojęcie »podmiot gospodarczy« obejmuje przedsiębiorcę, dostawcę i usługodawcę

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Parma (Włochy) w dniu 27 lipca 2009 r. — Isabella Calestani przeciwko Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma

(Sprawa C-292/09)

(2009/C 233/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Parma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Isabella Calestani

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma

Pytanie prejudycjalne

Dla potrzeb rozstrzygnięcia niniejszego przypadku konieczne wydaje się zatem ustalenie, czy art. 19 ust. 5 DPR nr 633/72 jest sprzeczny z prawem wspólnotowym i zasadą neutralności podatku VAT i w szczególności, czy doszło do nieprawidłowej transpozycji szóstej dyrektywy 77/388/EWG (¹) z dnia 17 maja 1977 r., w zakresie w jakim prawo krajowe nie przewiduje możliwości odliczenia podatku VAT od zakupów dokonanych przez podatników, których transakcje są zwolnione z podatku VAT

(¹) Dz.U. L 145, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Parma (Włochy) w dniu 27 lipca 2009 r. — Paolo Lunardi przeciwko Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma

(Sprawa C-293/09)

(2009/C 233/18)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Parma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Paolo Lunardi

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma

Pytanie prejudycjalne

Dla potrzeb rozstrzygnięcia niniejszego przypadku konieczne wydaje się zatem ustalenie, czy art. 19 ust. 5 DPR nr 633/72 jest sprzeczny z prawem wspólnotowym i zasadą neutralności podatku VAT i w szczególności, czy doszło do nieprawidłowej transpozycji szóstej dyrektywy 77/388/EWG⁽¹⁾ z dnia 17 maja 1977 r., w zakresie w jakim prawo krajowe nie zezwala de facto na odliczenie podatku VAT od zakupów towarów związanych z wyposażeniem, dla celów obliczenia części podlegającej odliczeniu, dokonanych przez podatników, których transakcje są na mocy ustawy zwolnione z podatku VAT.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 31 lipca 2009 r. — I.B. przeciwko Conseil des ministres

(Sprawa C-306/09)

(2009/C 233/19)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym:

Strona skarżąca: I. B.

Strona pozwana: Conseil des ministres

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy europejski nakaz aresztowania wydany w celach wykonania orzeczonej zaocznie, bowiem osoba skazana nie została poinformowana o miejscu i dacie rozprawy, kary,

której możliwość zaskarżenia nadal istnieje, należy uznać za nakaz aresztowania w celach ścigania w rozumieniu art. 5 pkt 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WsiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi⁽¹⁾, a nie za nakaz aresztowania dla celów wykonania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania w rozumieniu art. 4 pkt 6 tej decyzji ramowej?

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy wykładni art. 4 pkt 6 i art. 5 pkt 3 tej decyzji ramowej należy dokonywać w ten sposób, że uniemożliwiają one państwom członkowskim uzależnienie przekazania organom sądowym państwa wydającego nakaz osoby mającej miejsce zamieszkania na ich terytorium, której dotyczy nakaz aresztowania w celach wykonania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, w okolicznościach opisanych w pierwszym pytaniu, od warunku, że osoba ta zostanie odesłana do państwa wykonania nakazu w celu odbycia kary lub tymczasowego aresztowania, które wobec niej zostały prawomocnie orzeczone w państwie wydania nakazu?

- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy te same przepisy naruszają art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, a w szczególności zasadę równości i zasadę niedyskryminacji?

- 4) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy wykładni art. 3 i 4 decyzji ramowej należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, by organy sądowe państwa członkowskiego odmówiły wykonania europejskiego nakazu aresztowania, jeśli istnieją poważne podstawy, by sądzić, że wykonanie europejskiego nakazu aresztowania mogłoby doprowadzić do naruszenia podstawowych praw zainteresowanej osoby określonych w art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 190, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 4 sierpnia 2009 r. — Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique przeciwko Société Accor

(Sprawa C-310/09)

(2009/C 233/20)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Strona pozwana: Société Accor

Pytania prejudycjalne

1) a) Czy art. 56 i 43 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską należy interpretować w taki sposób, że sprzeciwiają się one systemowi podatkowemu mającemu na celu wyeliminowanie podwójnego opodatkowania dywidend w znaczeniu ekonomicznym, który

i) pozwala spółce dominującej zaliczyć na poczet podatku od dochodów kapitałowych, do zapłaty którego jest zobowiązana z tytułu redystrybucji swoim akcjonariuszom dywidend wypłaconych jej przez spółki zależne, kwoty obniżki podatku związanej z wypłatą tych dywidend, jeżeli wypłacone one zostały przez spółkę zależną mającą swoją siedzibę we Francji,

ii) ale nie dają takiego uprawnienia, w sytuacji, kiedy dywidendy zostały wypłacone przez spółkę zależną mającą swoją siedzibę w innym państwie członkowskim Wspólnoty Europejskiej, bowiem system ten, w tym przypadku, nie daje uprawnienia do obniżki podatku związanej z wypłatą dywidend przez tę spółkę zależną na tej podstawie, iż taki system sam w sobie stanowiłby naruszenie, wobec spółki dominującej, zasad swobodnego przepływu kapitału lub swobody działalności gospodarczej?

b) W przypadku negatywnej odpowiedzi na pierwszy punkt, czy postanowienia te należy interpretować w taki sposób, że jednakże sprzeciwiają się takiemu systemowi w zakresie, w jakim należałoby również uwzględnić sytuację akcjonariuszy, bowiem, po zapłaconiu podatku od dochodów kapitałowych, kwota dywidend wypłaconych przez spółki zależne, a następnie wypłaconych przez spółkę dominującą swoim akcjonariuszom jest różna w zależności od tego, czy spółki zależne mają swoje siedziby we Francji czy w innym państwie członkowskim Wspólnoty, i w taki sposób ten system może zniechęcać akcjonariuszy do inwestowania w spółkę dominującą, a tym samym skutkowałaby utrudnieniem w pozyskiwaniu kapitału przez tą spółkę i może również zniechęcać spółkę dominującą do inwestowania kapitału w spółki zależne mające swoje siedziby w innych państwach członkowskich, poza granicami Francji, lub też do tworzenia spółek zależnych w tych państwach?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytania zawarte w pkt I ppkt 1 lub 2 i w sytuacji, gdyby art. 56 i 43 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską były interpretowane w taki sposób, że sprzeciwiają się systemowi podatku od dochodów kapitałowych opisanemu powyżej oraz, że, w następstwie tego organy administracji podatkowej są, co do zasady, zobowiązane dokonać zwrotu kwot pobranych na jego podstawie w zakresie, w jakim zostały one pobrane z naruszeniem przepisów prawa wspólnotowego, czy w takim systemie, który jako taki, nie powoduje przerzucenia podatku przez podatnika na osobę trzecią, prawo wspólnotowe sprzeciwia się temu:

a) by organy podatkowe mogły odmówić zwrotu kwot podatku zapłaconego przez spółkę dominującą na tej

podstawie, że ów zwrot oznaczałby dla niej bezpodstawne wzbogacenie,

b) oraz, w przypadku negatywnej odpowiedzi, temu, aby okoliczność, że kwota podatku zapłacona przez spółkę dominującą nie stanowi dla niej ani kosztu księgowego, ani podatkowego, ale tylko podlega odliczeniu od całości kwot, które mogą być wypłacone jej akcjonariuszom, może być podniesiona w celu odmowy zwrotu tej kwoty zainteresowanej spółce?

3) Uwzględniając odpowiedź udzieloną na pytania zawarte w pkt I i II, czy wspólnotowe zasady równoważności i skuteczności sprzeciwiają się temu, by zwrot kwot, który może zagwarantować zastosowanie takiego samego systemu podatkowego do dywidend, które są redystrybuowane przez spółkę dominującą, niezależnie od tego, czy mają swe źródło w kwotach wypłacanych przez jej spółki zależne mające siedzibę we Francji, czy też w innym państwie członkowskim Wspólnoty, był uzależniony — z zastrzeżeniem postanowień porozumień dwustronnych podpisanych pomiędzy Francją a danym państwem członkowskim, w którym spółka zależna ma swoją siedzibę, dotyczących wymiany informacji — od warunku przedstawienia przez podatnika dowodów, które znajdują się w jego wyłącznym posiadaniu, dotyczących, dla każdej spornej dywidendy, stawki opodatkowania rzeczywiście zastosowanej oraz kwoty podatku rzeczywiście zapłaconego z tytułu zysków osiągniętych przez jej spółki zależne, mające swoją siedzibę w innych państwach członkowskich — poza Francją — podczas gdy w przypadku spółek zależnych mających swoją siedzibę we Francji dowody te, znane organom podatkowym, nie są wymagane?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 9 czerwca 2009 r. w sprawie T-152/06: NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 12 sierpnia 2009 r przez NDHST Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB

(Sprawa C-322/09 P)

(2009/C 233/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: NDHST Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB (przedstawiciele: M. Merola et L. Armati, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- uznanie skargi Destination Stockholm w sprawie T-152/06 za dopuszczalną i zasadną i w konsekwencji uwzględnienie żądań skarżącej w pierwszej instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.
Tytułem ewentualnym:
- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uznanie skargi Destination Stockholm w sprawie T-152/06 za dopuszczalną;
- przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego jej rozpoznania co do istoty;
- pozostawienie decyzji w przedmiocie kosztów postępowania w obu instancjach do rozstrzygnięcia w wyroku kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że w zaskarżonym wyroku Sąd Pierwszej Instancji:

- błędnie zastosował art. 230 WE, przeinaczając w sposób ewidentny treść zaskarżonych pism, intencję ich autora i przedstawione mu dowody;
- nieprawidłowo zakwalifikował stanowisko Komisji dotyczące zgodności zaskarżonych środków jako stanowisko wstępne i stosował sprzeczne rozumowanie w odniesieniu do tej samej kwestii;
- niesłusznie odniósł się do art. 88 ust. 1 WE uznając, że Komisja odrzuciła wniosek o zalecenie zawierające propozycję właściwych środków;
- zastosował art. 4, 10, 13 i 20 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/99⁽¹⁾ w sposób nieprawidłowy, orzekając w szczególności, że dokonana przez Komisję kwalifikacja zaskarżonych środków jako istniejącej pomocy uniemożliwia zaskarżenie odrzucenia skargi do Komisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii.

(Sprawa C-330/09)

(2009/C 233/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Braun i M. Adam, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylającej dyrektywę Rady 84/253/EWG⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadając o nich Komisji, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 29 czerwca 2008 r. Do czasu złożenia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła przepisów koniecznych do transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie poinformowała o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 157, s. 87.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 czerwca 2009 r.
— Krcova przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości

(Sprawa T-498/07 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zatrudnienie — Okres próbny — Przedłużenie okresu próbnego — Sprawozdanie na zakończenie okresu próbnego — Zwolnienie z pracy po zakończeniu okresu próbnego — Artykuł 34 regulaminu pracowniczego — Obowiązek uzasadnienia Sądu do spraw Służby Publicznej)

(2009/C 233/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Erika Krcova (Trnava, Słowacja) (przedstawiciel: adwokat J. Rooy)

Druga strona postępowania: Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo M. Schauss, następnie A.V. Placco, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 18 października 2007 r. w sprawie F-112/06 Krcova przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze, zmierzające do uchylecia tego wyroku.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Erika Krcova pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w postępowaniu odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 czerwca 2009 r. — Athinaiki Techniki przeciwko Komisji

(Sprawa T-94/05) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Skarga do Komisji — Decyzja o nierozpatrywaniu skargi — Skierowanie do Sądu po stwierdzeniu nieważności — Cofnięcie zaskarżonej decyzji — Umorzenie postępowania)

(2009/C 233/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Athinaiki Techniki (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: D. Triantafyllou, pełnomocnik)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Athens Resort Casino AE Symmetochon (Marrousi, Grecja) (przedstawiciele: F. Carlin, barrister, i N. Korogiannakis, adwokat)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 2 grudnia 2004 r. o umorzeniu postępowania w sprawie skargi złożonej przez skarżącą w przedmiocie pomocy państwa przyznanej przez Republikę Grecką konsorcjum Hyatt Regency w ramach zamówienia publicznego „Casino Mont Parnès”

Sentencja postanowienia

- 1) Postępowanie zostaje umorzone.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona całością kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2005.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2009 r. — Evropaïki Dynamiki przeciwko EBC

(Sprawa T-279/06) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura przetargowa — Świadczenie usług doradczych i informatycznych na rzecz EBC — Odrzucenie oferty i decyzja o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Podstawa wyłączenia — Sytuacja, w której organ władzy krajowej powinien udzielić zezwolenia — Skarga w części oczywiście pozbawiona podstaw prawnych a w części oczywiście niedopuszczalna)

(2009/C 233/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis i N. Keramidas, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: F. von Lindeiner i G. Gruber, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego („EBC”) z dnia 31 lipca 2006 r. o odrzuceniu oferty przedstawionej przez skarżącą w ramach procedury negocjacyjnej dotyczącej usług doradztwa i rozwoju technologii informatycznych na rzecz EBC oraz decyzji o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 2.12.2006.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 czerwca 2009 r. — Procter & Gamble przeciwko OHIM — Bayer (LIVENSA)

(Sprawa T-159/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2009/C 233/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Procter & Gamble Company (Cincinnati, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat K. Sandberg)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Bayer AG (Leverkusen, Niemcy)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 lutego 2008 r. (sprawa R 960/2007-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Bayer AG a The Procter & Gamble Company.

Sentencja postanowienia

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Strona skarżąca pokrywa koszty własne oraz koszty poniesione przez OHIM.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2009 r. — infeuope przeciwko Komisji

(Sprawa T-176/08) ⁽¹⁾

(Skarga na bezczynność, o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie — Zamówienia publiczne na usługi — Procedura przetargowa dotycząca świadczenia dla OHIM usług w zakresie doradztwa, audytów i przeglądów — Skarga administracyjna do Komisji — Dorozumiana decyzja odmowna Komisji — Nowe zarzuty — Związek między skargą na bezczynność a skargą o odszkodowanie — Oczywiście niedopuszczalność)

(2009/C 233/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: infeuope (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: O. Mader, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: N. Barbara i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, tytułem żądania głównego, żądanie stwierdzenia bezczynności Komisji z uwagi na to, że niezgodnie z prawem nie stwierdziła ona nieważności decyzji o przyznaniu umów ramowych w wyniku procedury przetargowej AO/026/06 Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) na świadczenie usług w zakresie doradztwa, audytów i przeglądów, a także rozwiązania umów szczegółowych zawartych na podstawie tychże umów ramowych oraz, ewentualnie, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji, jaką miała w sposób dorozumiany wydać Komisja oddalającej skargę administracyjną wniesioną przez skarżącą w

dniu 13 grudnia 2007 r. w ramach tejże procedury przetargowej i, po drugie, żądanie odszkodowania za szkody, jakie miały zostać poniesione w wyniku zarzucanych niezgodnych z prawem zaniechań Komisji.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Infeurope zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2009 r. — infeurope przeciwko Komisji

(Sprawa T-188/08) (¹)

(Skarga na bezczynność, o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie — Zamówienia publiczne na usługi — Procedura przetargowa dotycząca świadczenia dla OHIM usług w zakresie doradztwa, audytów i przeglądów — Skarga administracyjna do Komisji — Dorozumiana decyzja odmowna Komisji — Nowe zarzuty — Związek między skargą na bezczynność a skargą o odszkodowanie — Oczywista niedopuszczalność)

(2009/C 233/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: infeurope (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: O. Mader, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: N. Barbara i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, tytułem żądania głównego, żądanie stwierdzenia bezczynności Komisji z uwagi na to, że niezgodnie z prawem nie stwierdziła ona nieważności decyzji o przyznaniu umów ramowych w wyniku procedury przetargowej AO/026/06 Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) na świadczenie usług w zakresie doradztwa, audytów i przeglądów, a także rozwiązania umów szczegółowych zawartych na podstawie tychże umów ramowych oraz, ewentualnie, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji, jaką miała w sposób dorozumiany wydać Komisja oddalającej skargę administracyjną wniesioną przez skarżącą w dniu 13 grudnia 2007 r. w ramach tejże procedury przetargowej i, po drugie, żądanie odszkodowania za szkody, jakie

miały zostać poniesione w wyniku zarzucanych niezgodnych z prawem zaniechań Komisji.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Infeurope zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 lipca 2009 r. — Hoo Hing przeciwko OHIM — Tresplain Investments (Golden Elephant Brand)

(Sprawa T-300/08) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Artykuł 63 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 65 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009] — Akt całkowicie uwzględniający żądania skarżącej — Niedopuszczalność)

(2009/C 233/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hoo Hing Holdings Ltd (Romford, Essex, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: M. Edenborough, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Novais Gonçalves, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Tresplain Investments Ltd (Tsing Yi, Hongkong) (przedstawiciel: D. McFarland, barrister)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 maja 2008 r. (sprawa R 889/2007-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia pomiędzy Hoo Hing Holdings Ltd a Tresplain Investments Ltd.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Hoo Hing Holdings Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.9.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 czerwca 2009 r. — Timmer przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu

(Sprawa T-340/08 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Nowe i istotne okoliczności faktyczne — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne)

(2009/C 233/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Marianne Timmer (Saint-Sauves-d'Auvergne, Francja) (przedstawiciel: F. Rollinger, adwokat)

Druga strona postępowania: Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: T. Kennedy, J.-M. Stenier i G. Corstens, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu do Spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie F-123/06 Timmer przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu (dotychczas nieopublikowane w Zbiorze) mające na celu uchylenie tego postanowienia.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Marianne Timmer pokryje koszty własne, jak również koszty poniesione przez Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich w związku z niniejszym postępowaniem.

⁽¹⁾ Dz.U C 285 z 8.11.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 czerwca 2009 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu

(Sprawa T-371/08 P P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Decyzja o powołaniu przełożonego skarżącego — Konkurs wewnętrzny — Wybory do komitetu pracowniczego — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego w postępowaniu w sprawie awansu za rok 2006 — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne)

(2009/C 233/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bart Nijs (Bereldange, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci F. Rollinger i A. Hertzog)

Druga strona postępowania: Trybunał Obrachunkowy (przedstawiciele: T. Kennedy, J.-M. Stenier i J. Vermer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. w sprawie F-5/07 Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu (dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze), mające na celu uchylenie tego postanowienia

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone.
- 2) B. Nijs pokryje swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich w postępowaniu odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U C 301 z 22.11.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 czerwca 2009 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu

(Sprawa T-376/08) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Sprawozdanie z oceny za lata 2005/2006 — Decyzja o nieawansowaniu wnoszącego odwołanie w ramach postępowania za rok 2007 — Decyzja Trybunału Obrachunkowego o odnowieniu mandatu sekretarza generalnego tej instytucji — Odwołanie częściowo oczywiście niedopuszczalne i częściowo oczywiście bezzasadne)

(2009/C 233/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bart Nijs (Bereldange, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci F. Rollinger i A. Hertzog)

Druga strona postępowania: Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: T. Kennedy, J.-M. Stenier i G. Corstens, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej UE (izba druga) z dnia 26 czerwca 2008 r. w sprawie Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu (F-1/08, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze), mające na celu uchylenie tego postanowienia.

Sentencja postanowienia

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone.

- 2) Bart Nijs zostaje obciążony własnymi kosztami postępowania a także kosztami poniesionymi przez Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich w ramach postępowania w niniejszej instancji.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 lipca 2009 r. TerreStar Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-196/09 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Decyzja w sprawie selekcji operatorów ogólnoeuropejskich systemów dostarczających satelitarne usługi komunikacji ruchomej — Wniosek o zawieszenie wykonania i o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)

(2009/C 233/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: TerreStar Europe (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: R. Olofsson, adwokat i J. Killick, barrister.)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Braun i A. Nijenhuis, wspierani przez adwokatów K. Platteau i D. Van Liedekerke'a)

Przedmiot sprawy

Zasadniczo wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji 1009/449/WE z dnia 13 maja 2009 r. w sprawie selekcji operatorów ogólnoeuropejskich systemów dostarczających satelitarne usługi komunikacji ruchomej (Dz.U. L 149, s.65)

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2009 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko EASA

(Sprawa T-297/09)

(2009/C 233/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis oraz M. Dermitzakis, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego („EASA”) o wyborze ofert strony skarżącej złożonych w odpowiedzi na zaproszenie do składania ofert w otwartej procedurze przetargowej EASA.2009.OP.02 część 1, część 2, część 3 i część 5, mającej na celu wyłonienie podmiotu świadczącego usługi w dziedzinie technologii informacyjnych i telekomunikacyjnych („ICT”) (Dz.U. 2009/S 22-030588), jako drugiego i trzeciego usługodawcy w ramach mechanizmu kaskadowego, doręczonych stronie skarżącej czterema odrębnymi pismami z dnia 12 maja 2009 r., 8 lipca 2009 r., 13 lipca 2009 r. i 15 lipca 2009 r., a także wszelkich wydanych później odnośnych decyzji EASA, w tym decyzji o udzieleniu zamówienia wyłonionym oferentom;
- zasądzenie od EASA, tytułem naprawienia szkody poniesionej przez skarżącą w związku z przedmiotową procedurą przetargową, kwoty 6 100 000 EUR;
- obciążenie EASA kosztami obsługi prawnej i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku z wniesieniem niniejszej skargi, nawet w wypadku jej oddalenia.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności wydanej przez stronę pozwaną decyzji o wyborze ofert złożonych przez nią w odpowiedzi na zaproszenie do składania ofert w otwartej procedurze przetargowej mającej na celu wyłonienie podmiotu świadczącego usługi ICT (EASA.2009.OP.02), jako drugiego i trzeciego usługodawcę w ramach mechanizmu kaskadowego, i o udzieleniu odnośnych zamówień wyłonionym oferentom. Strona skarżąca wnosi także o zasądzenie odszkodowania za szkody, które poniosła — jak twierdzi — w związku z uczestnictwem w tym postępowaniu przetargowym.

W uzasadnieniu swych żądań strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Po pierwsze skarżąca twierdzi, że pozwana naruszyła zasady dobrej administracji i równego traktowania, gdyż nie wykluczywszy z postępowania przetargowego jednego z członków zwycięskiego konsorcjum oskarżanego przez władze krajowe o popełnienie czynów bezprawnych, a nawet przyznającego się do popełnienia takich czynów, a mianowicie oszustwa, korupcji i przekupstwa w związku z zamówieniami udzielonymi przez władze publiczne w Unii Europejskiej oraz w skali międzynarodowej, jak również fałszerstwa swych ksiąg oraz ksiąg innego wyłonionego w przetargu oferenta, który nie wywiązał się ze swych zobowiązań umownych względem Komisji Europejskiej, nie uwzględniła przewidzianych w art. 93 ust. 1 i art. 94 rozporządzenia finansowego (¹) kryteriów wykluczenia. Postąpiwszy w ten sposób skarżąca naruszyła także art. 133a i art. 134 zasad wykonawczych (²) oraz art. 45 dyrektywy 2004/18/WE (³).

Ponadto skarżąca zarzuca pozwanej naruszenie obowiązku starannego działania wymaganego od profesjonalisty, polegające na dopuszczeniu możliwości posłużenia się przez jednego z wyłonionych oferentów podwykonawcami z państw niebędących członkami WTO ani stronami porozumienia w sprawie zamówień rządowych.

Po drugie skarżąca utrzymuje, że pozwana popełniła oczywiste błędy w ocenie oraz że nie przedstawiła uzasadnienia, naruszając rozporządzenie finansowe i jego zasady wykonawcze, a także dyrektywę 2004/18/WE³ oraz art. 253 WE. Skarżąca twierdzi, że pozwana naruszyła także zasadę równego traktowania, ponieważ jeden z wyłonionych w przetargu oferentów nie spełnił wymogów zawartych w specyfikacji przetargowej.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, str. 1)
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 357, s. 1)
- (³) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114)

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2009 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji

(Sprawa T-298/09)

(2009/C 233/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis oraz M. Dermitzakis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o wyborze ofert złożonych przez skarżącą w odpowiedzi na zaproszenie do składania ofert w otwartej procedurze przetargowej EAC/01/2008 mającej na celu wyłonienie podmiotu zewnętrznego świadczącego usługi w zakresie opracowania programów edukacyjnych (ESP-ISEP) część 1 „rozwój i utrzymanie systemów informatycznych” oraz część 2 „badania, testy, szkolenia i wsparcie dotyczące systemów informatycznych” (Dz.U. 2008/S 158-212752), jako drugiego oferenta w ramach mechanizmu kaskadowego, doręczonych stronie skarżącej dwoma odrębnymi listami z dnia 12 maja 2009 r., a także wszelkich wydanych później odnośnych decyzji Komisji, w tym decyzji o udzieleniu stosownych zamówień wyłonionym oferentom;
- zasądzenie od Komisji, tytułem naprawienia szkody poniesionej przez skarżącą w związku z przedmiotową procedurą przetargową, kwoty 9 554 480 EUR;
- obciążenie Komisji kosztami obsługi prawnej i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku z wniesieniem niniejszej skargi, nawet w wypadku jej oddalenia.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności wydanej przez stronę pozwaną decyzji o wyborze ofert złożonych przez skarżącą w odpowiedzi na zaproszenie do składania ofert w otwartej procedurze przetargowej mającej na celu wyłonienie podmiotu zewnętrznego świadczącego usługi w zakresie opracowania programów edukacyjnych (ESP-ISEP) (EAC/01/2008), jako drugiego usługodawcy w ramach mechanizmu kaskadowego, i o udzieleniu odnośnych zamówień wyłonionym oferentom. Strona skarżąca wnosi także o zasądzenie odszkodowania za szkody, które poniosła — jak twierdzi — w związku z uczestnictwem w tym postępowaniu przetargowym.

W uzasadnieniu swych żądań strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Po pierwsze skarżąca twierdzi, że pozwana naruszyła zasady dobrej administracji i równego traktowania, gdyż nie wykluczywszy z postępowania przetargowego jednego z członków zwycięskiego konsorcjum, które nie wywiązało się ze zobowiązań ciążących na nim względem pozwanej, nie uwzględniła przewidzianych w art. 93 ust. 1 i art. 94 rozporządzenia finansowego (¹) kryteriów wyłączenia. Postępując w ten sposób skarżąca naruszyła także art. 133a i art. 134 zasad wykonawczych (²).

Po drugie skarżąca utrzymuje, że pozwana naruszyła art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego, ponieważ nie przedstawiła właściwego uzasadnienia. Według skarżącej przedstawione przez Komisję wyjaśnienia były zbyt ogólne, mylące i niejasne.

Po trzecie skarżąca podnosi, że Komisja niezgodnie z prawem przedłużyła okres ważności ofert, naruszając art. 130 rozporządzenia finansowego, a także zasadę dobrej administracji, przejrzystości i równego traktowania.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, str. 1)
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 478/2007 z dnia 23 kwietnia 2007 r. (Dz.U. 2007, L 111, s. 13)

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2009 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-308/09)

(2009/C 233/36)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności pisma nr 4263 z dnia 20 maja 2009 r. Komisji Europejskiej — Dyrekcji Generalnej ds. polityki regionalnej, mającego za przedmiot: „Regionalny program operacyjny (POR) »Campania« 2000-2006. Numer wniosku o płatność Sysfin 2009/0154 Adonis A/723 z dnia 12 stycznia 2009 r.” zawierającego następującą decyzję: „Kwota w wysokości 18 544 968,79 EUR obejmująca wydatki poniesione po dniu 17 maja 2006 r. w ramach działania 1.7 dotyczącego regionalnego systemu gospodarowania odpadami i unieszkodliwiania odpadów jest niedopuszczalna”.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podnoszonych w sprawie T-99/09 Włochy przeciwko Komisji⁽¹⁾.

Skarżąca podnosi w szczególności:

- Naruszenie art. 32 i art. 39 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych⁽²⁾, w zakresie w jakim pozwana obniżyła zapłatę wydatków poświadczonych w związku z działaniem 1.7 „w oczekiwaniu na zakończenie sprawy T-99/09” oraz że zawisłość sprawy, której przedmiotem jest skarga dotycząca środków przyjętych wcześniej w ramach postępowania o wypłatę nie należy do okoliczności określonych w sposób wyczerpujący w ww. artykułach i uzasadniających obniżenie wypłaty z tytułu funduszy strukturalnych.
- Naruszenie art. 230 WE. W tej kwestii podniesione zostało, że jeżeli państwa członkowskie z uwagi na wniesienie skargi do sądu musiałyby obawiać się obniżenia kolejnych płatności pośrednich, to nie mogłyby skorzystać z podstawowego prawa do ochrony prawnej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102, z 1.5.09, s. 34.

⁽²⁾ Dz.U. L 161, z 26.6.1999, s. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 20 maja 2009 r. w sprawie F-73/08, Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 sierpnia 2009 r. przez Luigiego Marcuccio

(Sprawa T-311/09 P)

(2009/C 233/37)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G. Cipressa, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

W każdym razie:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości,
- stwierdzenie, że skarga stanowiąca źródło niniejszego postępowania jest całkowicie dopuszczalna.

Tytułem żądania głównego:

- stwierdzenie nieważności decyzji drugiej strony postępowania o odrzuceniu wniosku z dnia 27 czerwca 2007 r.,
- stwierdzenie nieważności decyzji drugiej strony postępowania o oddaleniu wniosku z dnia 29 czerwca 2007 r.,
- stwierdzenie nieważności decyzji drugiej strony postępowania o odrzuceniu wniosku z dnia 30 czerwca 2009 r.,
- stwierdzenie nieważności decyzji drugiej strony postępowania o odrzuceniu wniosku z dnia 2 lipca 2009 r.,

— w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności pisma z dnia 29 kwietnia 2009 r., podpisanego przez Bernharda Jansena,

— z tytułu tego co wskazano w nagłówku skargi wszczynającej postępowanie, obciążenie Komisji Europejskiej obowiązkiem zapłaty wnoszącemu odwołanie kwoty 4 747,29 EUR lub takiej wyższej bądź niższej kwoty, którą wysoki Sąd uzna za prawidłową i słuszną wraz z odsetkami od tej kwoty, naliczanymi za okres od dnia 7 listopada 2007 r. do dnia podlegającego ustaleniu przez wysoki Sąd w wysokości 10 % rocznie z coroczną kapitalizacją,

— nakazanie Komisji Europejskiej zwrotu wnoszącemu odwołanie wszystkich kosztów postępowania poniesionych przezeń dotychczas w związku ze sprawą.

Tytułem żądania posiłkowego:

- odesłanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej w celu wydania przezeń ponownego rozstrzygnięcia co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 20 maja 2009 r., wydanego w sprawie F-73/08. Postanowieniem tym odrzucono jako częściowo niedopuszczalną i częściowo bezzasadną skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji drugiej strony postępowania o nieuwzględnieniu wniosków wnoszącego odwołanie, dotyczących zwrotu określonych kosztów medycznych w zakresie stawki podstawowej a także stawki uzupełniającej, czyli w wysokości 100 %.

Celem uzasadnienia swoich żądań, wnoszący odwołanie podnosi naruszenie obowiązku uzasadnienia decyzji wspólnotowych, przepisów wyznaczających zakres terminu akt zaskarżalny, zasady powagi rzeczy osądzonej, zasady podziału władz a także orzecznictwa wspólnotowego dotyczącego skutków stwierdzenia nieważności aktu wydanego przez instytucję wspólnotową.

Wnoszący odwołanie podnosi także naruszenie zasady *lis pendens* i decyzji potwierdzającej a także przepisów dotyczących rozstrzygnięć w przedmiocie kosztów postępowania.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 lipca 2009 r. — Kat i in. przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawy połączone T-530/93, T-531/93, T-87/94, T-91/94, T-106/94, T-120/94 i T-124/94) ⁽¹⁾

(2009/C 233/38)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie spraw połączonych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 334 z 9.12.1993.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 lipca 2009 r. — Bouma i in. przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-533/93) ⁽¹⁾

(2009/C 233/39)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 334 z 9.12.1993.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 lipca 2009 r. — Wilman i in. przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawy połączone T-4/94, T-73/94, T-372/94, T-52/97, T-60/97, T-64/97 i T-144/97) ⁽¹⁾

(2009/C 233/40)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie spraw połączonych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 43 z 12.2.1994.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 lipca 2009 r. — Studio Bichara i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-86/06) ⁽¹⁾

(2009/C 233/41)

Język postępowania: włoski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 121 z 20.5.2006.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 lipca 2009 r. — Fusco przeciwko OHIM — Fusco International (FUSCOLLECTION)

(Sprawa T-48/08) ⁽¹⁾

(2009/C 233/42)

Język postępowania: włoski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 czerwca 2009 r. — Sahlstedt i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-129/08) ⁽¹⁾

(2009/C 233/43)

Język postępowania: fiński

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 czerwca 2009 r. — Four Ace International przeciwko OHIM (skiken)

(Sprawa T-156/09) ⁽¹⁾

(2009/C 233/44)

Język postępowania: niemiecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 4 czerwca 2009 r. — Locchi przeciwko Komisji

(Sprawa F-78/08) ⁽¹⁾

(2009/C 233/45)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy w następstwie zawarcia ugody.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 22.11.2008, s. 66

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 233/39	Sprawa T-533/93: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 lipca 2009 r. — Bouma i in. przeciwko Radzie i Komisji	21
2009/C 233/40	Sprawy połączone T-4/94, T-73/94, T-372/94, T-52/97, T-60/97, T-64/97 i T-144/97: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 lipca 2009 r. — Wilman i in. przeciwko Radzie i Komisji	21
2009/C 233/41	Sprawa T-86/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 lipca 2009 r. — Studio Bichara i in. przeciwko Komisji	21
2009/C 233/42	Sprawa T-48/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 lipca 2009 r. — Fusco przeciwko OHIM — Fusco International (FUSCOLLECTION)	21
2009/C 233/43	Sprawa T-129/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 czerwca 2009 r. — Sahlstedt i in. przeciwko Komisji	21
2009/C 233/44	Sprawa T-156/09: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 czerwca 2009 r. — Four Ace International przeciwko OHIM (skiken)	21

Sąd do spraw Służby Publicznej

2009/C 233/45	Sprawa F-78/08: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 4 czerwca 2009 r. — Locchi przeciwko Komisji	22
---------------	---	----

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
 od 33 do 64 stron: 12 EUR
 powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Publikacji, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

